

FILM EN GEBED: EEN RIJKE COMBINATIE

Door files en drukte op het werk kom ik te laat binnen in retraitecentrum De Spil. Ik ga hier vanavond een filmretraite meemaken. Mijn late entree is geen probleem. Ik word hartelijk welkom geheten door de andere deelnemers en mag direct plaatsnemen voor het diner. Gastheer Maarten heeft zich uitgesloofd met een eenvoudige, maar heerlijke pasta.

Na het eten kan ik het niet laten om nog even de laatste berichten te checken op mijn telefoon. De haast en drukte zitten er nog in. Dan gaat de bel en is het tijd voor het avondgebed in het kapelletje. In een heel kleine, maar knusse ruimte neem ik plaats op een van de knielbankjes met uitzicht op een soort altaartje met kaarsen, een icoon van Jezus en een opengeslagen Bijbel. Ik tuur om te zien waar de Bijbel is opengeslagen. Psalm 139, zie ik.

In de stilte die aanhoudt krijg ik gelegenheid om eens flink uit te ademen en even te voelen hoe mijn lijf erbij hangt. Het is weldadig. Eindelijk heb ik het gevoel dat ik op retraite ben. Ik krijg vanzelf het verlangen om me tot God te keren. Hij is er – altijd al.

We zingen een aantal Taizé-liederen. En omdat ik ze normaal niet zing, komen de teksten diep binnen. Na een bijbellezing noemen we in gebed om beurten de namen van mensen die we bij Jezus onder de aandacht willen brengen. Eenvoudig, maar krachtig.

Dan is het tijd voor de film. De eetzaal is omgetoverd tot huisbioscoop met lekkere banken en stoelen. We kijken *La famille Bélier*. Een Franse film over een horend meisje dat opgroeit in een dove familie. Het verhaal raakt. Vooral het moment dat het meisje ontdekt dat ze kan zingen. Haar familie is vol onbegrip. Als de regisseur later tijdens een uitvoering de muziek helemaal wegdraait, ervaar je ineens hoe je erbuiten staat als dove. Ik denk aan mijn dochter, die als slechthorende opgroeit in een horende familie. Aan al die keren dat ik in de gauwigheid zeg: oh niets hoor, als ze vraagt waar we het over hebben...

Het is laat geworden, zachtjes praten we nog wat na. Er is geen grote nabeschouwing. Het blijft gewoon bij een verhaal dat mensen op verschillende manieren raakt. Bij ieder weer anders. Samen met het diner en het avondgebed is het een rijke combinatie.

Suzanna Blackmore

www.retraitecentrum.nl